

Розділ 1

Цей чоловік високий, із темним скуйовдженим волоссям, він чекає її на сходовому майданчику, коли вона досить пізно повертається з дівич-вечора Елени.

Вона зойкає й відступає.

— Що... — починає вона, а потім пробує ще раз: — Ти хто?

Він зітхає.

— Добре розважилася?

Застелені килимом сходи ведуть до чоловіка на темному майданчику. Це ж точно та квартира? Має бути: її ключ підійшов. Вона п'яна, але ж не настільки, щоб випадково вломитися в чуже помешкання. Вона знову відступає й намацує вимикач, не відриваючи погляду від незнайомця.

Знаходить його. У раптовому спалаху світла все здається саме таким, як і має бути: крутість сходів, кремовий колір стін, навіть вимикач під її пальцями клацнув після секундного спротиву. Усе, крім нього.

— Лорен, — каже він, — нумо, піднімайся, і я приготую тобі чаю.

Він знає її ім'я. Невже це... Ні, минуло вже кілька місяців, відтоді як вона приводила того хлопця, і то

був блондин, з борідкою, це точно не він. Злодій? Звідки злодій може знати її ім'я?

— Якщо ти підеш зараз, — каже вона, — я не звертатимусь до поліції.

Звернеться обов'язково. Вона намащує позаду ручку дверей і пробує повернути її, довго вовтузиться, але не відводить погляду, особливо зараз, коли він — о господи — спускається по сходах. Вона задкує зі своєї квартири в коридор, обережно відступає, доки не впирається у вхідні двері, які миттю піддаються й відчиняються, впускаючи всередину тепле густе літнє повітря. Вона виходить на вулицю під поодинокі дошові краплі — але не так далеко, щоб не бачити його.

Він проходить через коридор, його силует вимальовується в отворі дверей на тлі яскравого світла за спиною.

— Лорен, — каже чоловік, — що ти робиш?

— Я викликаю поліцію, — промовляє вона, порпаючись у сумочці в пошуках телефона й сподіваючись, що він ще не розрядився. Кишенька, де він має бути, зайнята натомість маленьким кактусом у розмальованому горщику із сьогоднішнього майстер-класу. Сам телефон лежить глибше. Екран спалахує, вона нишпорить у сумці, хапає слухавку й витягує.

Але цієї миті помічає заставку.

І: це фотографія, де вона стоїть на березі, обіймаючи чоловіка, що зараз завмер у дверному отворі.

Заряду два відсотки, та вмить сповз до одного. І його обличчя. Без сумніву. Та її.

Другою рукою вона хапає маленький кактус і тримає напоготові, збираючись кинути.

— Стій де стоїш.

— Добре, — каже він, — Добре. Стою.

Він ступає кілька кроків за двері, босоніж. Вона знову вдивляється: його обличчя світиться на екрані телефона, його обличчя вночі перед нею. На ньому сіра футболка і штани з м'якої шотландки. Раптом вона усвідомлює, що це не звичайні штани. Піжама.

— Гарзд, виходь далі, — командує вона.

І він виходить, зітхаючи, ступає ще пів десятка кроків босоніж по бруківці. Тепер вона має достатньо місця, щоб обійти його до вхідних дверей повз опущені жалюзі нижньої квартири.

— Стій там, — каже вона й оминає його, не відводячи погляду.

Він повертається, спостерігає. Вона входить у двері, ступає на плитку в коридорі, наважується глянути й пересвідчується: так, зачинені двері до квартири Тобі й Меріям з одного боку, відчинені — до її квартири просто за нею, знайомі сходи, це точно її будинок.

— Лорен, — чує вона слова чоловіка.

Вона обертається і застережно скрикує, він зупиняється. Вона ж казала йому стояти на місці, а він зрушив! Вона грюкає вхідними дверима прямо перед його обличчям, а тоді швидко заходить до своєї квартири, рвучко зачиняє двері та клацає замком.

— Лорен, — він досі говорить до неї з-за дверей.

Вона проводить пальцем по екрану телефона, щоб таки зателефонувати в поліцію, але той спалахує його обличчям і гасне. Заряд вичерпався.

От лайно.

— Лорен. — Чути грюкіт зовнішніх дверей. — Ну годі.

Вона біжить угору по сходах, кидається в кухню шукати зарядний пристрій. Вона комусь зателефонує, хоча б Тобі. Аж раптом чує кроки: той чоловік наближається, він бозна-як опинився у квартирі. Він у квартирі.

Вона розвертається та підступає до кухонних дверей.
— Іди геть, — кидає вона на сходовий майданчик, міцно стискаючи кактус. Вона готова.

Якщо він хоч трохи наблизиться, вона жбурне.

— Заспокойся, — каже чоловік, здолавши сходи. — Я дам тобі попиту. Він ступає крок в її бік, і вона таки це робить — жбурляє кактус, але той пролітає повз нього, вдаряється в стінку, відбивається й котиться до сходів: *ток, ток*, і далі *ток-ток-ток*, прискорюючись на сходах, лунко в нічній тиші, та зупиняється з останнім «ток», упершись у двері внизу.

— Та що з тобою? — каже чоловік, стискаючи в руці ключі.

Ось як він увійшов: він украв її запасні ключі. Звісно. Може, він зламав її комп'ютер і дистанційно заліз у її телефон, і тому його фото в неї на заставці. А це можливо?

— Якого дідька? — каже він. — Сядь, заради бога. Будь ласка.

Він вимикає світло на сходах і натомість вмикає нагорі, на сходовому майданчику — великому квадратному майданчику, на який виходять усі кімнати, великому сірому майданчику, який вона перетинає по десять разів на день.

І який чомусь блакитного кольору.

І там килимок. Там ніколи не було килимка. Чому тут килимок?

Вона не може відірвати погляду: чоловік прямує до неї. Вона задкує до дверей вітальні через килимок, навіть у туфлях відчуваючи, що він товстий і м'який. Зараз вона просто над спальнею Тобі й Меріям. Вона припускає, що якщо закричить, вони почують. Та навіть у темряві кімната здається не такою.

Вона намацує вимикач.

Клац.

Світло падає на нові дивні предмети. Диван темно-коричневий, та коли вона йшла сьогодні вранці, він абсолютно точно був зелений. На настінному годиннику римські цифри замість звичайних, і, виявляється, римські цифри важко читати: VII, XIII, XVI. Їй доводиться примружитися, щоб вони припинили розпливатися. У старій вазі на полиці стоять тюльпани, крива лінографюра із совою зникла. Книжки не ті чи не на тому місці, замість штор — жалюзі. Більшість фотографій неправильні, а одна з них... одна з них *дуже* неправильна. Одна з них з весілля — Лорен підходить ближче, майже впершись носом у скло, — її весілля. Із цим чоловіком.

Чоловік заходить за нею до вітальні.

Її чоловік.

Вона обертається — він тримає півлітровий кухоль з водою. Вона миттю хапає його й уперше помічає в себе на пальці обручку.

Вона перебирає склянку в праву руку й розчепірює ліву перед собою, повертаючи долонею догори, — обручка досі тут, вона стискає кулак і торкається її великим пальцем. Гм.

— Ну ж бо, — каже її чоловік, — сідай, попей.

Вона сідає. Диван має ту саму форму, що й раніше, попри інший колір. І так само нерівно просідає.

Її чоловік також сідає, у крісло поруч, і спочатку вона не може розгледіти обручку на його руці, але нахилиється вперед і таки помічає її: та виблискує на його пальці. Він дивиться на неї. Вона на нього.

Лорен підозрює, що вона дуже п'яна, тож, імовірно, пропускає щось важливе. Але їй дав пити чоловік,

якого вона ніколи раніше не бачила, і, власне, той факт, що вона несподівано може бути одружена з ним, мав би занепокоїти її ще більше.

— Я... вип'ю це за хвилину, — каже вона обережно, чітко вимовляючи кожен склад (щоправда, їх, здається, більше, ніж зазвичай).

— Добре.

Якщо він має бути тут, то чому він не в ліжку?

— Чому ти не в ліжку?

Він зітхає.

— Я був, — відказує. — Ти не дуже непомітно ввійшла.

— Я не знала, що ти тут!

— Що? — дивується він. — Слухай, пий-но воду, знімай одяг і ми підготуємо тебе до сну. Допомогти із застіркою?

— Ні! — відказує вона, хапаючи диванну подушку й виставляючи поперед себе. Лайно. Вона його ніколи раніше не бачила. Вона не зніматиме перед ним одяг.

— Добре, добре, не треба — тихо, усе гаразд, пий воду. — Його втомлене обличчя. Круглі щоки почервоніли. — Окей?

— Окей, — відповідає вона, і за мить додає: — Я спатиму тут. Щоб... щоб не турбувати тебе. Можеш іти.

— Може, хочеш у гостьовій кімнаті? Я звільню ліжко...

— Ні, — заперечує вона. — Ні. Тут добре.

— Окей, — каже він знову. — Я принесу твою піжаму. І ковдру.

Вона лишається стояти, досі насторожі, поки він іде й повертається. Піжама з її старого набору, купленого у великому «Сейнсберіз», та, що з мумі-тролями, але ковдра — ще одна нова річ: вона вкрита синіми й бла-

китними квадратами, у стилі печворк, хоча це просто принт. Їй не подобається.

— Я знаю, — каже він, — але поглянь на це інакше: якщо тебе знудить на неї, ти зрештою матимеш усі підстави її викинути.

Це «зрештою» щось не клеїться, але все таке напружене й дивне, тож вона не хоче сперечатися. Кімната злегка гудить.

— Окей, — каже вона. Вони, здається, по черзі говорять «окей» і зітхають або чекають. Можливо, саме в цьому й полягає подружнє життя. Для неї це вперше.

Чоловік вмикає лампу й вимикає верхнє світло.

— Усе добре? — запитує він. — Може, хочеш чогось з'їсти?

— Я їла картоплю фрі. — Вона досі відчуває посмак у роті. — І курку.

Вона вегетаріанка, та не тоді, коли п'яна.

— Окей, — ще раз каже він. — Тоді пий воду, — додає знову, перед тим як зачинити двері. Вона чує його на кухні, потім у спальні, а потім — тиша.

Гаразд.

Вона йде до дверей і якусь мить прислухається. Тиша на сходовому майданчику, і в усій квартирі. Вона вдягає піжаму, крок за кроком, як у шкільній роздягальні: спочатку шорти на труси, потім сукню через голову, потім верх піжами на бюстгальтер, потім стягує бюстгальтер: розстібає і виплутує одну руку, тоді другу, аж доки не витягує його триумфально через рукав піжами. На цьому вона втрачає рівновагу й падає назад на диван з глухим ударом; її розряджений телефон випадає з подушок і зі стуком вдаряється об підлогу.

Вона завмирає, очікуючи, що її чоловік знову повернеться. Нічого.